

Laanekassen af Hensyn til, at det i den senere Tid har været vanskeligt at finde Købere til dens Aktier, skulle nære Ængstelse for at lade deres Indskud forblive staaende i Laanekassen“. Det fremhæves, at Garantien er ubetinget, og naturligvis er denne de 5 Hovedbankers Garanti lige saa betryggende, som om Staten var Medgarant. I alt Fald er Laanekassen da indtil videre lige saa sikker som Nationalbanken.“

Se her føres altsaa, inspireret af Bankkomiteen, den offentlige Mening direkte bag Lyset, for saa vidt Forholdet maatte være det, at der virkelig er Rekurs til Staten. Man tilstræber altsaa direkte at bibringe den offentlige Mening den Opfattelse, at det kun er de 5 Banker, der garanterer, og at Staten netop slet ikke er med; i hvert Fald var det det, der forelaa for mig sidste Foraar. Jeg havde derfor ingen Grund til at træde op imod, at de 5 Banker garanterede for Laanekassen. Der blev udtrykkelig sagt, at det var ikke Staten, der var med, man kunde endog udtrykkelig henpege paa, at det Blad, jeg her har citeret, havde gjort opmærksom paa, at man ikke kunde tage andre Banker end Grundejerbanken og Detailhandlerbanken med under Statens Garanti, og netop ogsaa for at undgaa det, for ikke at bryde Lovens Rammer, lod man de 5 Hovedbanker garanterer, men ikke Staten som Medgarant.

Saa sagde det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, at Laanekassen var ogsaa bleven omtalt i Finansudvalget, og han havde nogle Optegnelser i saa Henseende fra et Medlem af Finansudvalget, ikke fra Protokollen. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at de Optegnelser, det ærede Medlem sigter til, efter det Kendskab, jeg har til Finansudvalgets Forhold, maa være de Optegnelser, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) saa flittigt gør i Finansudvalget. Men hvis det er de Optegnelser, betvivler jeg meget, at der kan paapeges andet — og jeg føler mig overbevist om, at der ikke er sket andet — end, at afdøde Finansminister Vilhelm Lassen lejlighedsvis, man kan maaske endog sige tilfældigvis, er kommen til at nævne i Finansudvalget, at Den lille Laanekasse havde faaet et Laan paa, saa vidt jeg husker, 600,000 Kr. af Nationalbanken. Der blev derefter af et Finansudvalgsmedlem gjort en uvillig Bemærkning om Laanekassen og givet et Svar fra Finansministeren om, at den blev ogsaa

nok tagen i Ørene. Hvorledes Ordene der ere faldne, kan naturligvis ingen nu huske, men jeg ved, at det Indtryk, jeg fik, var, at Den lille Laanekasse vilde blive tagen i Ørene gennem det Afhængighedsforhold, den var kommen i derved, at den havde faaet et Laan paa 600,000 Kr. af Nationalbanken. Der blev intet sagt i Finansudvalget af Finansministeren om, at Statsgarantien skulde udvides til at omfatte Den lille Laanekasse, men i alle Tilfælde er jo dog hverken Nibe Bank eller Fredericia Bank nogen Sinde bleven omtalt i Finansudvalget, og da der kommer noget offentligt frem om Den lille Laanekasse, kommer netop det frem, at de 5 Hovedbanker have garanteret, men at Staten er uden Meddelagtighed i denne Garanti.

Beretningen fra Bankkomiteen er ikke rigtig tydelig paa dette Punkt. Spørgsmaalet stilles underligt op. Først fortælles der, at Bankkomiteen har faaet en Forespørgsel fra Direktør Winther i Nationalbanken allerede i Komiteens Møde den 17. Februar om, hvorvidt dette Laan, som vel sagtens er det, jeg her har nævnt, falder ind under Garantien, og saa enes man om at erklære — i Overensstemmelse med Finansministerens hertil givne Samtykke —, at Komiteen reelt hæfter for Laanet i Nationalbanken. Jeg ved ikke rigtig, hvad det skal betyde, men Meningen maa vel nærmest gaa ud paa, at Bankkomiteen paatager sig Garantien. Men saa maa der være sket noget. Maaske er det den Artikel, der kom i „Politiken“ om, at det jo ikke kan gaa an efter Loven at tage andre Banker ind under Garantien end netop Detailhandlerbanken og Grundejerbanken, som gør Bankkomiteens Medlemmer opmærksomme paa, hvilket lovligt Grundlag de i Virkeligheden have, men i hvert Fald maa der være sket noget, som gør dem opmærksomme paa, at de ikke kunne tage Den lille Laanekasse uden videre med under Garantien, thi lidt efter hedder det, at den 3. Marts „enedes man om en Form for Garantien, gaaende ud paa, at de 5 Hovedbanker garanterede Laanekassens Indskydere foreløbig i 2 Aar, saaledes at Bankerne have Rekurs til Bankkomiteen, og paa Betingelse af, at Bankkomiteen fik Ret til at indsætte en Administration i Banken, som overtager Ledelsen, og straks indsatte en tilsynsførende. En Bekendtgørelse herom, undertegnet af de garanterende Banker, udsendtes samme Dag.“ Altsaa Staten skrev ikke dette under. Hvorfor er man gaaet til denne underlig indviklede Ordning, at